

Καστορίας Καλλίνικος: Οι καρκινοπαθείς, το Μουσικό Σχολείο, η Σόνια Θεοδωρίδου και ο «Άναρχος Θεός»

/ Γνώμες

•

Του Μητροπολίτη Καστορίας Καλλινίκου

Τήν Παρασκευή 9 Δεκεμβρίου, παρακολούθησα μέ μεγάλο ενδιαφέρον τήν μουσική έκδήλωση πού διοργάνωσε ό Σύλλογος Καρκινοπαθών Καστοριάς καί συμμετείχε τό Μουσικό Σχολείο Καστοριάς καί ή διεθνοῦς φήμης σοπράνο Σόνια Θεοδωρίδου.

Ἄκουσα καί εἶδα μέ μεγάλη προσοχή ὅλη τήν έκδήλωση καί θαύμασα τά χαρίσματα τῶν ἀνθρώπων.

Πρῶτον, θαύμασα τό χάρισμα τῶν ἀνθρώπων πού προσβλήθηκαν, οἱ ἴδιοι ἤ οἱ συγγενεῖς τους, ἀπό τήν **ἀσθένεια τοῦ καρκίνου**, δηλαδή τήν πίστη, τήν δύναμη,

τήν υπομονή τους.

Είναι οί πολεμιστές τῆς ζωῆς μέ τόν θάνατο ἐν καιρῷ εἰρήνης. Παλεύουν γιά τήν ζωή μέ τόν θάνατο, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ μέσα στά σώματά τους καί τά σώματα τῶν συγγενῶν τους, μάλιστα ἀκόμη καί στά σώματα μικρῶν παιδιῶν.

Γιατί ὁ ἐχθρός τῆς ζωῆς ἐνεργεῖ στόν ἄνθρωπο, μέσα ἀπό τά γονίδια τῶν ἀσθενειῶν, ἀπό τήν στιγμή τῆς συλλήψεώς μας στήν κοιλιά τῆς μητέρας μας καί παλεύουμε μέ αὐτόν καί τήν συνοδεία του (φυσικές ἀνάγκες, πόνο, κόπο, ἀσθένειες, γηρατειά) σέ ὅλη μας τήν ζωή.

Στούς καρκινοπαθεῖς ἡ πάλη αὕτη εἶναι πιό ἔντονη καί σκληρή.

Γι' αὐτό καί ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἀσθένειας καί ἡ νίκη τους εἶναι πιό ἐλπιδοφόρα γιά ὅλους μας.

Οἱ ἴδιοι γίνονται κατὰ τό πλεῖστον «θυσιαστικές ὑπάρξεις», ἰδιαίτέρως ὅταν ἀντιμετωπίζουν τήν ἀσθένεια τῶν συγγενῶν τους, ἰδιαίτέρως τῶν παιδιῶν τους.

Ἐπίσης γίνονται «πονεμένοι ἄνθρωποι», πού ὅπως διαπιστώνουμε εἶναι πολύτιμοι στό κοινωνικό γίγνεσθαι. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά ὅλους τούς θνητούς, ὅταν κατανοοῦν ὅτι εἶναι θνητοί.

Βεβαίως, καί μόνον ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἀσθένειας ἀπό ἕναν Ἅγιο, ὅπως ἔγινε πρόσφατα μέ τούς Ἁγίους Παῖσιο τόν Ἀγιορείτη, Καλλίνικο Ἐδέσσης κ.ἄ., μᾶς δίνει ἐλπίδα καί δύναμη.

Δεύτερον, θαύμασα τά παιδιά τοῦ **Μουσικοῦ Σχολείου**, μέ τά χαρίσματά τους, τήν τέχνη καί τήν ζωντάνια, μέ τήν ὁποία ἐκτέλεσαν τά μουσικά κομμάτια καί τραγούδησαν, μέ τήν ἄριστη καθοδήγηση τῶν καθηγητῶν τους.

Τά πρωτογνώρισα τόν Δεκέμβριο 2021, ὅταν στήν παγωμένη τότε πλατεία Ὀμονοίας ἔπαιξαν μέ τίς λύρες τους καί τραγούδησαν τά κάλαντα κατὰ τήν ἐκδήλωση τῆς ἀφῆς τοῦ Χριστουγεννιάτικου Δέντρου. Καί χαίρομαι πού προϊόντος τοῦ χρόνου τά γνωρίζω καλύτερα, ὅπως καί ὅλα τά παιδιά καί τούς νέους τῆς Μητροπόλεώς μας.

Τρίτον, θαύμασα τήν κ. **Σόνια Θεοδωρίδου**, τό ἐκ γενετῆς καί ἐπὶκτητο συνάμα χάρισμά της, ἀφοῦ καλλιέργησε μέ ἐπιστήμη τό φυσικό της τάλαντο.

Τήν θαύμασα καί γιατί «κενώθηκε», δηλαδή τραγούδησε σέ μιά μικρή σχετικά αἴθουσα μαζί μέ τήν παιδική χορωδία. Καί τό ὑπογραμμίζω αὐτό, γιατί γνωρίζω κάποιο περιστατικό, πού ἕνας φημισμένος τραγουδιστής δέν καταδέχθηκε νά

τραγουδήσει μέ μιά ἐπαρχιακή χορωδία. Ἡ κ. Θεοδωρίδου καί τραγούδησε μέ τήν φωνή της στά ὕψη, καί μίλησε ἀπλά καί ἀνθρώπινα γιά τήν ζωή της, γιά τόν πόλεμο καί τήν εἰρήνη.

Τέλος, θαύμασα τήν **Παράδοσή** μας!

Ἡ κ. Θεοδωρίδου, στό τέλος τῶν εὐρωπαϊκῶν τραγουδιῶν καί καλάντων πού τραγούδησε, ἔπειτα τραγούδησε (ἔψαλε;) μέ τήν λυρική της φωνή καί τά κάλαντα τῆς Πατρίδος της, τοῦ Πόντου, ἀφοῦ, ὅπως εἶπε, δέν ξεχνᾷ τίς ρίζες της, πού εἶναι ποντιακές καί ρωμέϊκες (βυζαντινές κατὰ τήν δική της ἔκφραση).

Ἐψαλε, δηλαδή, τόν «**Ἄναρχο Θεό**»!

Τά κάλαντα αὐτά, ὅπως καί ὅλα τά ρωμέϊκα κάλαντα, ἔχουν θαυμάσια λόγια, θεολογικά καί ἱστορικά, πού ἀκουμποῦν τίς βαθύτερες πτυχές τῆς ζωῆς μας.

Τά συγκεκριμένα κάλαντα ἔχουν τά ἐξῆς λόγια, μέ ἀλφαβητική σειρά τῶν στίχων:

*Ἄναρχος Θεὸς καταβέβηκεν καὶ ἐν τῇ Παρθένῳ κατώκησεν,
ἐρουρεμ-ἐρουρεμ-ἐρουρερου-ἐρουρεμ, Χαῖρε Ἀχραντε.*

Βασιλεὺς τῶν ὄλων καὶ Κύριος, ἦλθες τὸν Ἀδὰμ ἀναπλάσασθαι.

Γηγενεῖς σκιρτᾶτε καὶ χαίρετε, τάξεις τῶν ἀγγέλων εὐφραίνονται.

Δεῦτε ἐν σπηλαίῳ κατείδομεν, κείμενον ἐν φάτνῃ, τὸν Κύριον...

Καί ἀπό τό ἄλφα φθάνουν μέχρι τό ὦμέγα:

Φῶς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀνέτειλε καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἐπέλαμψε.

Χαίρουσα ἡ φύσις ἀγάλλεται καὶ πανηγυρίζει κι εὐφραίνεται.

Ψάλλοντες Χριστόν, τὸν Θεόν ἡμῶν, τὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ τικτόμενον.

Ὡ, Παρθενομήτορ καὶ Δέσποινα, σῶζε τοὺς εἰς Σέ καταφεύγοντας.

Θαύμασα, λοιπόν, τόν πλοῦτο τῆς παραδόσεώς μας, τόν θεολογικό καί φιλοσοφικό καί ἱστορικό πλοῦτο, πού δέν συγκρίνεται μέ καμμιά ἄλλη παράδοση. Μιά παράδοση πού ἀπαντᾷ στά μεγάλα ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου, γιά τόν Θεό, τόν ἄνθρωπο, τήν δημιουργία, τό νόημα τῆς ζωῆς, τόν θάνατο.

Πρόσφατα, έγραψα ένα συγχαρητήριο γράμμα σέ έναν σημαντικό Έλληνα γιά ένα πολύ εϋστοχο καί ενημερωτικό δημοσίευμά του, σχετικά μέ τό μοναδικό χάρισμα τών Έλλήνων, τήν Ναυτοσύνη. Τοϋ έγραφα τά εξής:

«Τέλος, θέλω νά πώ, Καπετάνιε, ότι ή Ελλάδα διαθέτει άλλες δυό έπιστήμες – άρετές – πλεονεκτήματα, κατά τόν τρόπο πού όρίσατε τήν Ναυτοσύνη, σέ μεγαλύτερο βαθμό άπό κάθε άλλο Έθνος. Οί έπιστήμες αυτές είναι ή θεολογία καί ή ιστορία. Έλεγε ένας μεγάλος σύγχρονος θεολόγος, ό αείμνηστος Καππαδόκης π. Ιωάννης Ρωμανίδης: “Έλληνες, νά έχουμε κρίση καί διάκριση. Θά πάρουμε άπό τούς Δυτικούς καί τούς Εϋρωπαίους ψυγεΐα, πλυντήρια, μηχανές, αλλά δέν θά πάρουμε τήν θεολογία καί τήν ιστορία τους καί τόν τρόπο ζωής τους. Η δική μας παράδοση είναι άσυγκρίτως πió πλούσια σέ αυτά”».

Γι’ αυτό καί χαίρομαι μέ όλες τίς έορταστικές έκδηλώσεις τών παιδιών μας, αλλά ιδιαιτέρως τά θαυμάζω όταν μέ τά παιδικά τους στόματα τραγουδοϋν τήν μοναδική αύτή παράδοσή μας καί θεολογία μας, όπως τό έκανε καί ή φημισμένη Έλληνίδα σοπράνο μέ τήν λυρική φωνή της.

Συγχαρητήρια καί πάλι στους διοργανωτές τής έκδήλωσης αύτης, πού μοϋ έδωσε τήν εύκαιρία καί γιά τίς άνωτέρω σκέψεις.